

Грегъри Дейвид Робъртс
СЯНКАТА НА ПЛАНИНАТА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или разпространявана по какъвто и да е начин (в това число и електронен) без предварителното съгласие на издателство Замония.

Copyright © 2015 by Gregory David Roberts
Edited by AMB
Maps by GDR

© Издателство Замония, 2017
Светлана Комогорова–Комата, превод
Оги Илиев, художник на корицата

ISBN: 978-619-877-01

СЯНКАТА НА ПЛАНИНАТА

Грегъри Дейвид Робъртс

а в т о р ъ т н а Ш А Н Т А Р А М

Zамония
издателство

на Богинята

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

ИЗВОРЪТ НА ВСИЧКО – СВЕТЛИНАТА – несъмнено има повече форми от звездите по небето. И само една добра мисъл е нужна, за да я накараш да заблести. Но и само една грешка може да опожари цяла гора в сърцето ти и да скрие звездите по всичките небеса. Докато догаря грешката, провалената любов или изгубената вяра могат да ти внушат мисълта, че с теб е свършено и няма защо да живееш. Но това не е вярно. Никога не е вярно. Каквото и да правиш, където и да си се изгубил, светлината никога не те изоставя. Всяко издъхнало в теб добро може да възкръсне отново, стига силно да го поискаш. Сърцето не знае да се предава, защото не знае да лъже. Вдигаш очи от страницата, пропадаш в усмивката на някой напълно непознат и диренето започва отново, съвсем отначало. Не е каквото е било. Винаги е различно. Неизменно е друго, ала новата гора, поникнала в изранено сърце, понякога е по-дива и по-силна от онази отпреди пожара. И ако останеш там, в своята вътрешна светлина, в това ново място на светлината, и простиш всичко и никога не се предадеш, то рано или късно неизменно ще се окажеш пак там, където любовта и красотата са създали света: в началото. Началото. Началото.

– Ей, Лин, как само ми започва денят! – провикна се Викрам някъде от тъмната влажна стая. – Как ме намери? Кога се върна?

– Току-що – отвърнах, застанал пред широките френски врати на стаята с изход към уличната веранда. – Едно от момчетата ми каза, че си тук. Излез за малко.

– Не, не, ела, *влез*, човече! – разсмя се Викрам. – Ела да се запознаеш с *ничовете*!

Поколебах се. Очите ми, грейнали от небето, съзираха в тъмната стая само релефни сенки. Успях да различа ясно единствено двата слънчеви лъча, които, пронизали спуснатите щори, се бяха забили като саби в кълбящия дим с уханье на ароматен хашиш и прегоряла ванилия – миризмата на кафяв хероин.

Като си припомням онзи ден, наркотичния мирис, сенките и парливата светлина, прорязала стаята, се питам дали тогава интуицията ми не ме е задържала на прага и ме е възпирала да вляза в стаята. Питам се колко ли различен би могъл да е животът ми, ако тогава се бях обърнал и си бях тръгнал.

Всеки направен от нас избор е клон от дървото на възможностите. Три дъждовни сезона по-късно след онзи ден Викрам и непознатите от същата тази стая бяха новите клони в нашата обща гора: градска гора от обич, смърт и възкресение.

В онази тръпка на колебание, в онзи миг, който тогава изобщо не ми се струваше важен, си спомням ясно как Викрам излезе от мрака, стисна лакътя ми и ме издърпа вътре, а аз потреперих от допира на запотената му ръка.

Огромно легло до стената отляво, цели три метра широко, заемаше почти цялата правоъгълна стая. Върху леглото лежеше човек... или май беше труп, облечен в сребриста пижама, със скръстени на гърдите ръце.

Гръдта му, доколкото виждах, не помръдваше. Двама мъже, единият отляво, другият отдясно на неподвижната фигура, седяха на леглото и приготвяха чилуми¹.

Горе на стената, точно над главата на мъжа – мъртвия или потъналия в мъртвешки сън – висеше голяма картина с изображение на Зороастър, пророка на парсийската вяра.

Щом очите ми свикнаха с тъмното, до стената срещу верандата различих три големи стола, а между тях – два тежки старинни скрина. На всеки стол седеше мъж.

Подът бе застлан с много голям и скъп персийски килим, видях много снимки на хора, облечени в традиционната носия на парсите. Вдясно от мен, срещу леглото, върху мраморна масичка имаше музикална уредба. Два тавански вентилатора се въртяха бавно-бавно, та не успяваха да разпилеят димните завеси из стаята.

¹ Чилом, чилум, шилом – традиционна индийска лула за пушене на хашиш. – Бел. ред.

Викрам ме поведе покрай леглото, за да ме запознае с мъжа, седнал на първия стол до стената. Той беше чужденец като мен, но по-висок; бе изпружил дългнестото си тяло и още по-дългнестите си крака върху стола, сякаш се бе разположил във вана. Предположих, че е към трийсет и пет годишен.

– Това е Конканън – побутна ме напред Викрам. – Той е от ИРА.

Ръката, стиснала моята, беше топла и много силна.

– *Мойната* ѝ на ИРА! – каза той, произнасяйки първата дума със северноирландски акцент. – Аз съм от Ълстър, от Доброволческите сили¹, ама не мога да очаквам непросветен път като Викрам да ги разбира тия неща.

Хареса ми уверения блясък на погледа му, но не и дръзките думите, които изрече. Дръпнах ръката си и му кимнах.

– Не го слушай – обади се Викрам. – Дрънка простотии, но е страшен купонджия, да знаеш. Аз друг чужденец, дето да купонясва така, не съм срещал.

Той ме издърпа към втория, седнал на реда от столове. Щом стигнах до него, младежът дръпна от чилума с хашиш, разпалван от мъжа на третия стол. Пламъкът от кибрита се всмука в лулата, в чашката ѝ внезапно лумна огънче и грейна над главата на другия мъж.

– *Бом шанкар*²! – провикна се Викрам, посягайки за чилума. – Лин, това е Навин Адеър. Той е частен детектив. Честна дума! Навин, това е Лин, оня, за когото ти разказвах. Той е доктор в бордея.

Младежът се изправи да ми стисне ръката.

– Като детектив още не ме бива много – каза той с иронична усмивка.

– Няма нищо – усмихнах се в отговор. – И мен не ме бива много като доктор.

Третият мъж, който запали чилума, си дръпна и ми го предложи.

¹ Доброволческите сили на Ълстър – лоялистка паравоенна групировка в Северна Ирландия, противостояща на ИРА и подкрепяща статута на Северна Ирландия като част от Обединеното кралство. – Бел. прев.

² „О, Шива!“ – нещо като възглас, поздрав към бог Шива, характерен за някои касти в Индия, преди палене на шилом. – Бел. прев..

Отказах с усмивка и той го подаде на единия от мъжете на леглото.

– Аз съм Винсън – представи се той и ми стисна ръката, досущ едро и весело кученце. – Стюарт Винсън. Много съм слушал за теб, пич.

– *Всеки* път е чувал за Лин – обади се Конканън и пое чилума от мъжа на леглото. – Викрам не спира да приказва за теб като същинска фенка, ебати. Лин туй, Лин онуй, Лин баси и не знам кво си. Викрам, я ми кажи, духа ли му вече? Бива ли го, или само си дрънка?

– Господи, Конканън! – възкликна Винсън.

– Какво? – опули се Конканън. – *Какво, бе?* Само питам човека, Индия все още е свободна страна, нали? Поне тези части, в които се говори английски.

– Не му обръщай внимание – сви извинително рамене Винсън. – Той иначе не може. Има синдрома на оня задник Турет ли се казваше, или как беше там...

Стюарт Винсън, американец, имаше яко телосложение, едри, чисти черти и гъста, рошава, разбъркана от вятъра руса коса, която му придаваше вид на мореплавател авантюрист, самотен яхтсмен. Но всъщност беше наркопласър и то доста успешен. Бях чувал за него, точно както и той беше чувал за мен.

– Това е Джамал. – Без да обръща внимание на Винсън и Конканън, Викрам ми представи мъжа, седнал от лявата страна на леглото. – Той сам внася материала, сам го разфасова, сам го свива и сам си го пуши. Човека оркестър!

– Човека оркестър – повтори Джамал.

Беше слаб, с очи на хамелеон и целият окичен в религиозни амулети. Хипнотизиран от благочестието му, се захванах да ги броя и успях да наброя пет големи религии, преди погледът ми да потъне в усмивката му.

– Човека оркестър – казах.

– Човека оркестър – повтори той.

– Човека оркестър.

– Човека оркестър – повтори той.

И щях да го кажа и още веднъж, но Викрам ме прекъсна.

– Това е Били Бхасу. – Викрам посочи дребния слабават мъж с кремав тен, седнал от другата страна на застиналата фигура. Били

Бхасу събра длани за поздрав и продължи да чисти една от лулите.

– Били Бхасу е по доставките – обяви Викрам. – Ще ти достави каквото пожелаеш. Ама всичко – от момиче до сладолед. Пробвай го. Самата истина. Кажи му да ти донесе сладолед и ще ти го донесе начаса. Поискай де!

– Не искам...

– Били, иди донеси на Лин сладолед!

– Веднага! – отвърна Били и остави чилума.

– Не, Били – вдигнах длан аз. – Не искам сладолед.

– Но ти *обичаш* сладолед! – отбеляза Викрам.

– Не чак толкова, че да прашам някого да ми носи, Викрам. Спокойно, човече.

– Ако ще доставя нещо – провикна се Конканън от тъмното, – аз гласувам за сладолед *и* момиче. Две момичета! И да вземе вече да тръгва, бási.

– Чуваш ли, Били? – подкани го Викрам.

Той отиде до него и го задърпа от леглото, за да го прати за сладолед, но един глас, плътен и еклив, прозвуча откъм изтегнатата на леглото фигура и Викрам се вцепени като пред дуло на пистолет.

– Викрам! – изрече гласът. – Разваляш ми *кефа*, пич.

– Их, мамицата му! Мамицата му! Мамицата му! *Извинявай*, Денис – запелтечи Викрам. – Само запознавах Лин тука с всички и...

– Лин – произнесе човекът на леглото, отвори очи и се втренчи в мен.

Те бяха изненадващо светли, сиви на цвят и излъчваха кадифено сияние.

– Казвам се Денис. Радвам се да се запознаем. Чувствай се като у дома си. *Mi casa, es su casa*.¹

Пристъпих напред и стиснах вялото птиче крило, подадено ми от Денис, а после отново се отдръпнах в долния край на леглото. Денис ме проследи с поглед. Устните му се извиха в нежна благословена усмивка.

– Иха! – възкликна тихо Винсън, заставайки до мен. – Денис, човече! Радвам се да те видя пак! Я кажи как беше в отвъдното?

¹ От исп. – моята къща е и твоя. – Бел. прев.

– Тихо беше – произнесе напевно Денис, като все така продължаваше да ми се усмихва. – Много тихо. Допреди малко.

Конканън и Навин Адеър, младият детектив, дойдоха при нас. Всички се бяха втренчили в Денис.

– Това е голяма чест, Лин – рече Викрам. – Денис те гледа.

Последва кратко мълчание. Наруши го Конканън.

– Хубава работа! – изръмжа той през зъбатата си усмивка. – Аз вися тук от шест месеца, да го еба, ръся мъдрости и остроумия, пуша ти хашиша и ти пия уискито, а ти за цялото това време си отваряш очите само два пъти. Лин влиза през вратата и ти го зяпваш като някакво шибано чудо. Аз да не съм някакъв пълен *путьо* бе, Денис?

– Пълен, ама пълен, човече – обади се тихо Винсън.

Конканън се разхили неистово. Денис смръщи лице.

– Конканън – прошепна той. – Обичам те като моя призрачна дружка, но ми разваляш кефа.

– Денис, извинявай бе, брато – ухили се Конканън.

– Лин – измърмори Денис, без да помръдва ни глава, ни тяло. – Моля те, не ме мисли за грубиянин, но сега трябва да си почина. За мен беше удоволствие да се запознаем.

Той извърна глава на един градус по посока на Викрам.

– Викрам – измърмори със своя звучен, еклив бас. – Моля те, по-кратко. Разваляш ми кефа, пич. Ще съм ти признателен, ако престанеш.

– Разбира се, Денис. Извинявай.

– Били Бхасу? – изрече тихо Денис.

– Да, Денис?

– Майната му на сладоледа.

– Майната му на сладоледа ли, Денис?

– Майната му на сладоледа. Никой няма да получи сладолед. Не и днес.

– Да, Денис.

– Изяснихме ли се за сладоледа?

– Майната му на сладоледа, Денис.

– Да не съм чул думата „сладолед“ поне три месеца.

– Да, Денис.

– Добре. А сега, Джамал, моля те, натъпчи ми още една лула. Голяма и силна. Легендарна! Ще е проява на състрадание, същинско чудо. Сбогом на всеки и всички, тук и там.

Денис скръсти ръце на гърдите си, затвори очи и се отпусна: подобно на смърт вцепенение с вдишвания пет пъти в минута.

Никой нито гъкна, нито шавна. Джабал приготви легендарния чилум с такъв порив, сякаш се целуваше страстно. Цялата стая се взираше в Денис. Хванах Викрам за ризата.

– Давай да се махаме – възкликнах и го повлякох към изхода. – Сбогом на всеки и всички ви, тук и там.

– Ей, чакайте ме! – подвикна Навин подире ни и изтърча навън през френската врата.

На улицата чистият въздух разбуди Викрам и Навин. Те ускори-ха крачка в моето темпо.

Полъхът на вятъра, който нахлу в затъмнения тунел от триетажни сгради и кичести чинари, довя силен мирис на труд откъм рибарската флотилия в близкия Сасун док. Вирове светлина се изливаха през пролуците на листата. Докато минавах от тъмно на светло и цопвах във всеки нов нажежен вир, усещах как слънцето плисва в мен, а после се отича заедно с прилива на сенките под дърветата.

Небето бе мътносино: стъкло, изгладено от морето. Гарвани по покривите на автобусите се возеха към по-хладните райони на града. Виковете на продавачите с ръчни колички звучаха силно и настоятелно.

Беше един от онези ясни дни на Бомбай, които карат бомбайците – мумбайкар – да пеят и усмихват и когато се разминахме с един човек, дочух, че и двамата си тананикаме една и съща любовна песен на хинди.

– Забавно е – отбеляза Навин. – И двамата сте подхванали същата песен.

Усмигнах се и тъкмо да изпея още няколко реда, както пеем в бомбайските стъкленосини дни, когато Викрам ни пресече с въпрос:

– Та, как мина? Взе ли я?

Една от причините да не ходя много често в Гоа е, че всеки път като тръгна, някой иска да му свърша нещо там. Когато три седмици по-рано казах на Викрам, че имам мисия в Гоа, той ме помоли за услуга.

Беше заложил един от сватбените накити на майка си – огърлица, инкрустирана с дребни рубини – при някакъв изпечен лихвар

срещу заем. Викрам си изплати дълга, но оня мошеник отказа да върне накита. Казал му да дойде да си я вземе лично от Гоа. Викрам знаеше, че лихварят уважава мафиотската компания на Санджай, за която работя, и ме помоли да се срещна с него. Отидох и взех огърлицата, но Викрам бе надценил уважението на лихваря към мафията. Онзи ме мота цяла седмица, измъкваше се от срещи, оставяше обидни съобщения за мен и хората на Санджай, докато накрая се съгласи да върне бижутото.

Но тогава вече бе късно. Дори и да беше акула, мафията, която бе оскърбил, бе като кораб за лов на акули. Обадох се на четирима местни, които работеха за Компанията на Санджай. Ступахме гангстерите, които го криеха от нас, и повече не ги видяхме.

Пипнахме акулата. Лихварят предаде огърлицата. Един от местните го преби в честен бой, а после продължи да го млати – вече нечестно, докато оня не проумя, че е длъжен да проявява повече уважение.

– Е? Взе ли я, или не? – попита Викрам.

– Ето я. – Извадих огърлицата от джоба си и му я подадох.

– Аха, взел си я! Знаех си, че мога да разчитам на теб. Дани измъчи ли те?

– Можеш да го отпишеш от списъка си за заеми.

– *Тик* – каза той. *Добре.*

Той изсипа огърлицата със скъпоценни камъни от синята коп-ринена кесийка и рубините, подпалени от слънцето, закървиха в шепите му.

– Слушай, аз... ще отнеса това у дома на мама. Още сега. Да ви закарам ли донякъде с таксито?

– Ти си в обратна посока – отвърнах, когато Викрам махна на едно преминаващо такси. – Ще се върна пеша до мотора, оставил съм го до „При Леополд“.

– Ако нямаш нищо против, бих искал да повървя малко с теб – предложи тихо Навин.

– Както искаш – отвърнах, докато гледах как Викрам напъхва копринената кесийка в ризата си за по-сигурно.

Тъкмо се канеше да се качи в таксито, когато го спрях, наведох се към него и му прошушнах:

– Какви ги вършиш?

– За какво говориш?

– Няма как да ме излъжеш за дрогата, Вик.

– Какво – да *лъжа*?! – възрази той. – Да му се не види, само си дръпнах няколко пъти от „кафявата захар“, нищо повече. Пък и бездруго дрогата е на Конканън, той я плати. Аз...

– Карай я по-полека.

– Аз винаги я карам полека. Знаеш ме.

– Някои могат да се откачат отведнъж, Викрам. Конканън може и да е от тях, но ти не си, знаеш го.

Той се усмихна и за няколко мига се появи предишният Викрам – онзи, който сам би заминал за Гоа да вземе огърлицата без помощ от мен или другото, Викрам, който за нищо на света не би оставил в залог при лихвар майчиния си сватбен накит.

Щом се качи в таксито, усмивката угасна от погледа му. Сподирих го с очи, разтревожен от надвисналата над него опасност – оптимист, съсипан от любовта.

Закрачих отново и Навин тръгна редом с мен.

– Той много говори за онова момиче, за англичанката – каза той.

– Връзката им беше от онези, които би трябвало да вървят по мед и масло, но рядко се получава така.

– И за теб много говори – додаде Навин.

– Много му знае устата.

– Говори за Карла, за Дидие, за Лиса. Но главно за теб.

– Много му знае устата.

– Каза ми, че си избягал затворник.

Спрях се.

– А сега *на теб* много ти знае устата. Да не е избухнала някаква епидемия, какво става?

– Не, не, нека ти обясня. Ти си помогнал на един мой приятел, Аслан...

– Моля?

– Мой приятел...

– Какви ги говориш?

– Край кея Балард, късно през нощта някъде преди две седмици. Бил е натясно и ти си го отървал.

Младежът тичаше към мен през „Балард Истейт“¹ след полунощ по широката улица, оградена от отвесни заключени бизнес

¹ Стар бизнес квартал в европейски стил в южен Мумбай. – Бел. ред.

сгради, без изход; когато другите го настигнаха, се спря в сенките на дърветата, хвърляни от уличните лампи, готов сам да се бие с тях, а миг след това вече не беше сам.

– И какво?

– Той умря. Преди три дни. Опитах да те намеря, но ти беше в Гоа. Използвам случая да ти го кажа сега.

– Какво да ми кажеш?

Той трепна. Гледах го със сурово изражение, защото беше отворил дума за бягството ми и исках да говори по същество.

– Беше ми приятел в колежа – изрече той с равен глас. – Обичаше да скитосва нощем из опасни места. Като мен. Като *теб* – иначе оная нощ нямаше да си там и да му помогнеш. Помислих си, че може би ще искаш да го знаеш.

– Ти нещо шегуваш ли се?

Стояхме в рехава сянка. Бяхме на една педя един от друг, а покрай нас по тротоара кипеше и струеше от живот.

– Какво искаш да кажеш?

– Споменавах бягството ми от затвора само за да ми съобщиш скръбната вест за Аслан? Това ли ми казваш? Ти тъп ли си, или наистина си толкова свестен?

– Сигурно – каза обидено той. Започваше да се дразни. – Чак толкова свестен съм, да. Твърде свестен да си помисля, че ще приемеш думите ми за чиста монета. Съжалявам, че те обезпокоих. Това е последното нещо, което бих искал. Моите извинения. Ще тръгвам.

Спрях го.

– Чакай! – подвикнах. – Чакай.

Всичко в него беше наред – честният поглед, уверената стойка и сиянието на усмивката му. Инстинктът сам избира своите рожби. Моите инстинкти харесаха този хлапак, младежа, застанал пред мен с тъй храбър и оскърбен вид. Всичко в него беше на място, а това не се среща толкова често.

– Добре, виновен съм – вдигнах длан.

– Няма проблеми – отвърна той и отново се отпусна.

– Да се върнем тогава към Викрам и как ти е разказал за бягството от затвора. Виж, точно този вид информация *би могла* да събуди интереса на Интерпол и *винаги* буди моя. Разбираш, нали?

Това не беше въпрос и той го знаеше.

– Майната им на Интерпол.

– Ти си детектив.

– Майната им и на детективите. Това е такъв тип информация за приятел, която не криеш от приятел, щом стигне до теб. Никой ли не те е учил на това? Аз съм израснал по тези улици, точно тук, и го знам.

– Но ние не сме приятели.

– Все още не сме – усмихна се Навин.

Взрях се в него.

– Обичаш ли разходките?

– Обичам разходки и приказки – отвърна той и тръгна в крачка с мен сред лъкатушния човешки поток.

– Майната му на Интерпол – повтори той след малко.

– Ти наистина обичаш да приказваш, нали?

– И да се разхождам.

– Добре, докато се разхождаме, ще ми разкажеш три много кратки истории.

– Става. История за разходка номер едно?

– Денис.

– Знаеш ли... – разсмя се Навин и се извърна, за да не се сблъска с една жена, понесла грамадна бала хартия върху главата си. – И аз като попаднах там за пръв път, питах за същото. Освен това, което видя, мога да ти кажа само какво друго съм чувал.

– Тогава кажи ми какво си чувал.

– Родителите му починали. Това било тежък удар за него, разправят. Били червиви с пари. Притежавали някакъв патент и той носел големи доходи. На Денис му капнали шейсет милиона.

– Оная стая там хич не изглеждаше да е за шейсет милиона долара.

– Парите му са под попечителство, докато е в транс – отвърна той.

– Докато си лежи, искаш да кажеш?

– Той не просто си лежи. Докато спи, Денис е в състояние на самадхи. Биенето на сърцето и дишането му се забавят и почти замират до нула. Доста често той практически е мъртъв.

– Ти нещо се ебаваш с мен, детектив.

– Не – разсмя се той. – Няколко лекари са му подписвали смърт-

ния акт миналата година, но Денис винаги се пробуждаше пак. Джамал, Човека оркестър, ги колекционира тези актове.

– Добре, значи Денис от време на време изпада в клинична смърт. Сигурно не им е лесно на свещеника и на счетоводителя му.

– Докато Денис е в транс, богатството му се управлява под попечителство и му се отпуска толкова, колкото да купи например жилището, в който бяхме преди малко, и да се поддържа в транс в подходящите параметри.

– Ти чу ли го това, или го установи чрез разследване?

– По малко и от двете.

– Е... – Поспрых се, за да пропусна една кола да обърне пред нас.

– Какъвто и да е неговият номер, искрено мога да кажа, че през живота си не съм виждал някой да се излежава по-добре като труп.

– Направо без конкуренция – ухили се Навин.

И двамата се замислихме.

– Втората история? – подпита ме Навин.

– Конканън. – Продължих да крача.

– Той се боксира в същата спортна зала, в която ходя. Не знам много за него, но две неща мога да ти кажа със сигурност.

– И те са?

– Има страшно ляво кроше, убийствено. Но пропусне ли, губи.

– А?

– Всеки път. Удря с лявата, с дясната и винаги след това връхлитат с ляво кроше, но ако не уцели, целият се открива. Обаче е бърз и не пропуска често. Бива го.

– И още?

– Второто е, че единствен от всички, които съм срещал, ме вкара през вратата да видя Денис. Денис го обича. За него е оставал буден по-дълго, отколкото за всеки друг. Чух, че иска да осинови Конканън по закон. Мъчна работа, защото Конканън е по-възрастен от Денис и не знам дали съществува законен прецедент с осиновяване на бял мъж от индиец.

– Как така те е вкарал *през вратата*?

– Хиляди хора биха искали да попаднат при Денис, докато е в транс. Те вярват, че докато той е *временно* мъртъв, може да общува с *постоянно* мъртвите. Почти никой не може да проникне вътре.

– Освен ако не отидеш до вратата и не почукаш.

– Не схващаш. Никой не би *посмял* да отиде и да почука на вратата, докато Денис е в транс.

– Я стига!

– Тоест, никой допреди теб.

– Денис вече го изяснихме. – Поспрых се, за да пропусна една ръчна количка, теглена от четирима души. – Да се върнем към Конканън.

– Както казах, той се боксира в същата зала, в която аз ходя. Той е уличен боец. Не знам много за него. Някакъв купонджия. Обича купоните.

– Много му плямпа устата. На неговата възраст няма как да плямпаш така, без да имаш някакъв „гръб“.

– Да не ми казваш, че трябва да го държа под око?

– Само тъмната му страна.

– А третата история? – попита той.

Свърнах от тротоара, по който вървахме, и закрчих по една тясна пътечка.

– Къде отиваме? – последва ме той.

– Да си взема сок.

– Сок?

– Жега е. Какво има?

– А, нищо. Супер. Обичам сок.

39 градуса в Бомбай, студен сок от диня, вентилатори почти до главата ти, включени на трета степен: блаженство.

– И значи... каква е тази работа с *частния детектив*? Това истина ли е?

– Да. Започнах случайно, един вид, обаче вече се занимавам с това почти цяла година.

– Що за случайност превръща човека в детектив?

– Учех право – усмихна се той. – Почти го бях завършил. Последната година правех изследване за частните детективи и влиянието им върху съдебната система. Много скоро започнах да се интересувам само от детективската работа и зарязах ученето, за да пробвам.

– И как върви?

Той се разсмя.

– Разводите са по-здравословни от борсовите игри, а и мно-

го по-предвидими. Разследвах няколко бракоразводни случая, но престанах. Работех с още един тип, той ме учеше на занаят. От трийсет и пет години се занимава с разводи и продължава да му харесва. Не и на мен. Разни женени мъже вечно се оплитат в афери. Гледаш все същия тъжен филм.

– А след като напусна тучните пасища на разводите?

– Досега открих два изчезнали домашни любимеца, един изчезнал съпруг и един изчезнал гювеч – отвърна той. – Като че всичките ми клиенти, Господ да ги поживи, или са мързеливи, или твърде изтънчени, че да го свършат сами.

– Но ти обичаш детективската работа. Дава ти прилив на вдъхновение, а?

– Знаеш ли, мисля, че като си от тази страна, се добираш до истината. Като адвокат ти се позволява само някаква нейна версия. А истината е тук, дори да става въпрос само за откраднат наследствен гювеч. Това е истинската история, преди всички да почнат да лъжат за нея.

– Ще продължаваш ли?

– Не знам. – Той се усмихна и пак извърна очи. – Зависи от това колко ме бива.

– Или колко не те бива.

– Или колко не ме бива.

– Ето как стигнахме до история номер три – казах. – Навин Адеър, индийско-ирландски частен детектив.

Той се разсмя и зъбите му се белнаха като пяна подир смеха му, но вълната бързо стихна.

– Не съм кой знае какъв детектив, де.

– Навин Адеър – произнесох. – Коя част повече те рита отзад – индийската ли, или ирландската?

– На индийците им идвам много англо – засмя се той, – а за англосаксонците съм твърде много индиец. Баща ми...

Назъбени върхове и изгубени долини – за твърде много от нас това са земите, които свързваме с произхода си. Седях до него, изкачвайки един от тези върхове в очакване той да заговори отново.

– Преселихме се на тротоара, след като заряза майка ми. Живяхме на улицата, докато навърших пет, но всъщност нямам много спомени оттогава.

– Какво стана?

Той вдигна очи към улицата, погледът му заплува в прилива и отлива на цветове и емоции и леко се залюля.

– Той имаше туберкулоза – каза младият детектив. – Със завещанието си остави всичко на майка ми и се оказа, че е натрупал солидна сума, тъй че внезапно забогатяхме и...

– И всичко се промени.

Той ме погледна, сякаш да ми покаже, че ми е казал повече, отколкото трябва.

От вентилатора – само на няколко пръста от темето ми – главата ми изтръпна от ледена болка. Махнах на келнера и го помолих да го намали.

– Студено ли ти е? – присмя ми се той с ръка на копчето. – Ей сега ще ти покажа какво е студ!

И пусна вентилатора на пета степен – същинска виелица. Усетих как бузите ми замръзват. Платихме сметката, тръгнахме си и го чухме да ни казва довиждане.

– Втора маса пак е свободна!

– Направо се влюбих в това място – заяви Навин, щом излязохме.

– Нима?

– Да. Чудесен сок, гадни келнери. Идеално!

– Ние с теб май ще се разберем, детектив. Може и да се разберем.

ВТОРА ГЛАВА

МИНАЛОТО, МОЯТ ЛЮБИМ ВРАГ, идва винаги ненавреме. Спомените за онези дни в Бомбай изникват в паметта ми тъй внезапно и живо, че понякога ме изтръгват от времето и изчезвам загубен за настоящето. Една усмивка, една песен – и ето, аз пак съм там: проспивам слънчеви утрини, нося се с мотора си по планински път или овързан и пребит се моля на Съдбата за по-добър шанс. Обичам всеки тогавашен миг, всеки миг с приятел или с враг,

миг на бягство, на прошка: всеки един миг от живота си. Но само миналото умее да те отведе на правилното място в неправилния момент и да надигне буря в душата ти.

Сигурно трябва да съм гневен след някои неща, които съм сторил и които ми сториха. Неведнъж са ми казвали, че имам право да се гневя. Един мошеник веднъж ми подхвърли: „Щеше да си велик тип, стига да имаше малко злоба в себе си.“ Но аз съм се родил без нея и никога не живял с омраза и озлобление. Ядосвал съм се, отчайвал съм се и съм вършел злини твърде често, докато не престанях, ала никога не съм мразил никого, нито съзнателно съм пожелавал някому злото, дори на мъчителите си. Естествено, ядът от време на време ме е предпазвал, както се случва понякога, но знам, че сладките спомени не минават през цинични врати. Аз обичам своите спомени, макар и да идват когато не трябва – спомените за мигове, когато лъчите на слънцето кърпят с петна бомбайските улици между два реда дървета, когато безстрашни момичета се носят със скутери сред колите и мъже, теглещи ръчни колички, се напрягат под тежестта на товара, но се усмихват; и обичам онези първи спомени за младия детектив – наполовина индиец, наполовина ирландец – на име Навин Адеър.

Вървахме мълчаливо по пътя, промъквахме се между коли и потоци от хора, лъкатушихме сред велосипеди и ръчни талиги в танца на улицата.

На широкия портал на пожарната група мъже в униформи от плътен тъмносин плат си бърбеха и се смееха. Вътре бяха паркирани две големи пожарни коли и слънчевите лъчи лъщяха по всяка тяхна излъскана до блясък хромирана или боядисана в червено повърхност.

До едната стена бе прикрепен олтар на Хануман¹ с причудлива украса, а до него имаше табела с надпис:

АКО НЕ ИЗДЪРЖАТЕ НА ТЕМПЕРАТУРАТА, НАПУСНЕТЕ ГОРЯЩАТА СГРАДА.

По-нататък навлязохме в търговския квартал, ширнал се след

¹ Хиндуистко божество с черти на маймуна, на което приписват различни магически сили: например може да разкъсва планини и облаци, бързо е като вятъра, има глас като гръмотевица, може да лети и не изгаря. – Бел. ред.

пазара „Колаба“¹. Търговците на стъкло, майсторите на рамки за снимки, железарските и дърводелските магазини, дюкяните за електроуреди и водопроводни материали постепенно отстъпваха пред магазините за облекло, бижутерия и храна.

На широкия вход към самия пазар се наложи да спрем, докато няколко тежки камиона си пробият път сред гъмжилото по главната улица.

– Виж – каза ми той, докато изчаквахме, – беше прав за Викрам, че много му знае устата. Но аз за всичко си трая. Никога не бих отворил дума за това пред другото освен пред самия теб. Никога. А ако някога ти потрябвам – насреща съм! Само това се опитвам да кажа. Нека да е заради Аслан и стореното от теб онази нощ, ако не искаш да е заради теб.

Не за първи път надничах извън заточението, в което се бе превърнал животът ми, и се взирах в пламтящи очи, разгорели се като сигнални огньове върху скалисти хребети при споменаването на думата „бягство“. В годините на изгнание понякога бързо намирах приятелство в бунтарското мислене: в лоялността на другите към бягството ми от системата, както и към мен самия.

Те искаха да остана на свобода, отчасти защото искаха *някой* да избяга и да остане на свобода. Усмихнах се на Навин. Не беше нито първия, нито последния път, когато се поддадох на вътрешния си порив.

– Приятно ми е – протегнах му ръка. – Аз съм Лин. Не съм доктор в бордея.

– За мен е удоволствие да се запознаем – отвърна Навин и я стисна. – Аз съм Навин, благодаря. Винаги е добре да се знае кой не е докторът.

– И кой не е полицаят – додадох. – Да пийнем по нещо?

– Без възражения – отвърна любезно той.

Точно в този момент усетих присъствието на някого съвсем зад гърба си. Обърнах се рязко.

– Я задръж! – запротестира Джордж Близнака. – По-полека с ризата, приятел. Та това са си петдесет процента от гардероба ми, тъй да знаеш!

¹ Прочут пазар на някогашния остров Колаба, един от седемте, образуващи град Бомбай. Благодарение на усилената човешка дейност днес архипелагът е обединен и Колаба днес съставлява най-южната част на общия остров Салсет, върху който е разположен мегаполисът Мумбай. – Бел. ред.

Юмруците ми направо усещаха костите на кльощавото му тяло, преди да отпусна хватката.

– Прощавай, човече. – Пригладих предницата на ризата му. – Да се промъкваш така зад гърба на хората! Не така, бе, Близнак. Някой ден ще го отнесеш.

– Сбърках, приятелю – извини се Джордж Близнака, като се оглеждаше нервно. – Имам малко нещо проблеми, ще знаеш.

Бръкнах в джоба си, но Близнака ме спря.

– Не такива проблеми, приятел. Абе честно казано, то и това е проблем, ама вече е толкова перманентен, разбираш ли, че е станал по-скоро *метакултурно твърдение*, нещо като мрачен, но завладяващ саундтрак на недоимъка, схващаш ли?

– Не, човече. – Подадох му малко пари. – Какъв е проблемът?

– Ще изчакаш ли? Ей сега ще доведе Скорпиона.

– Става.

Близнака се огледа наляво и надясно.

– Чакаш ли?

Кимнах и той се шмугна покрай една близка сергия, на която продаваха мраморни статуетки на божества.

– Нещо против да поостана с вас? – попита Навин.

– Няма проблеми – отвърнах. – Близнака и Скорпиона не могат да пазят чужди тайни, да не говорим за техните. Трябва направо да имат собствено радио. Ако имаха, аз бих ги слушал.

Малко по-късно Близнака се върна, помъкнал със себе си Скорпиона, който се влачеше с неохота.

Зодиакалните Джорджовци – единият от южен Лондон, другият от Канада – бяха две неразделни улични типчета, леко зависими от седем вида дрога и напълно зависими един от друг. Спяха в относително удобния вход на един склад и припечелваха с тичане по поръчки, доставка на дрога за чужденци, понякога продаваха информация на гангстери.

Заяждаха се и спореха помежду си от първата си прозаявка, та чак докато не пропаднеха в съня, но толкова се обичаха и дружбата им се отличаваше с такова постоянство, че всички, които познаваха зодиакалните Джорджовци, ги харесваха заради това – Джордж Близнака от Лондон и Джордж Скорпиона от Канада.

– Извинявай, Лин – смънка Скорпиона, когато Близнака го довлече. – Аз, такова, бях под прикритие. Закърших я с ЦРУ, трябва да си чул.

– С ЦРУ ли? Не бих казал, че съм чул. Бях в Гоа. Какво става?

– Появи се тука един дъртак – намеси се Близнака, а по-високият му приятел закима бързо. – Със снежнобяла коса, ама не е престарял, ходи с тъмносин костюм и вратовръзка, бизнесмен, един вид.

– Или ЦРУ – прекъсна го Скорпиона, като се наведе и ми го пошепна.

– За Бога, Скорпион! – изломоти Близнака. – Каква работа ще си има ЦРУ с такива като нас, *ебати*?

– Имат едни машини, които могат да четат мисли. Дори през стените – пошушна Скорпиона.

– Щом могат да четат мисли, няма смисъл да шепнеш, не мислиш ли? – настоя Близнака.

– Може вече да са ни програмирали да шепнем, докато ни четат мислите.

– Те ако прочетат *твоите* мисли, ще побягнат с писъци из улиците, *ебати*! Цяло чудо е, че аз още не съм побягнал по улиците с писъци! Не мис'ш ли?!

Не съществуваше надеждна карта на лъкатушните отклонения в споровете между зодиакалните Джорджовци, нито пък имаше ограничения във времето. Обикновено ми бяха забавни, но не винаги.

– Разкажи ми за белокосия костюмар.

– Не го знаем кой е, Лин – възвърна се Близнака към настоящето. – Обаче тия два дни е разпитвал за Скорпиона в „При Леополд“ и по разни други места.

– ЦРУ е – повтори Скорпиона, а очите му се озъртаха за скривалище.

Близнака ме погледна с печално изражение, което крещеше „Защо ли се родих!“ Опита се да прояви търпение. Пое дълбоко въздух. Но не му се получи.

– Ако са ЦРУ и могат да ни четат мислите – изръмжа той на Скорпиона през стиснати зъби, – то надали ще тръгнат да обикалят и да *разпитват* за нас, нали? Щяха да дойдат направо, да ни тупнат по рамото и да кажат: „Ей, старче! Ей сега ти прочетохмемислите с нашата машина за четене на мисли и не ни се наложи да разпитваме за тебе, нито да те следим, защото си имаме машини за четене на мисли, които четат хорските мисли, щото сме *ебаси* и ЦРУ-то.“ *Не е ли така?*

– Ами...

– Като е разпитвал за тебе, казал ли ти е името? – попита Навин. Младото му лице бе сериозно. – И за двамата ли е разпитвал, или само за Скорпиона?

Двамата го погледнаха.

– Това е Навин Адеър – представих го. – Той е частен детектив. Последва пауза.

– Мътните да го вземат – измърмори Близнака. – Каква ти частност, като го обявяваш наред с пазара за плодове и зеленчуци? Направо си е *обществен* детектив, мен ако питаш.

Навин се разсмя.

– Не ми отговорихте – каза той.

Нова пауза.

– *Що* за... детектив е той? – попита подозрително Скорпиона.

– *Детектив* – отвърнах. – Също като при свещеника, плащаш веднъж. Отговори на въпросите, Скорпион.

– Знаеш ли... – Скорпиона се взря замислено в Навин. – Като си помисля, оня тип *вярно* е разпитвал само за *мен*, а не за Близнака.

– Къде е отседнал? – попита Навин.

– Още не знаем – отвърна Близнака. – Отначало не го взимахме на сериозно. Обаче минаха два дни. Скорпиона взе да се шашка, а пък той и без друго си е ошашкан достатъчно, ако ме разбираш. Днес едно от уличните момчета следи белокосия дъртак и доста скоро би трябвало да узнаем къде е отседнал.

– Ако искате, аз ще я проверя тази работа – предложи тихо Навин.

Близнака и Скорпиона ме погледнаха. Свих рамене.

– Да – съгласи се набързо Скорпиона. – Да, по дяволите. Моля те, пробвай да разбереш кой е тоя, ако успееш.

– Ще трябва да разнищим това! – додаде енергично Близнака. – Скорпиона така ме вбеси, че тая сутрин като се събудих, сам се стисках за гърлото. Щом човек сам се души насън, значи работата бая се е спекла.

– И какво да правим сега? – попита Скорпиона.

– Гледай да не се мяркаш навън, колкото е възможно – отвърна Навин. – Съобщете на Лин, ако разберете къде живее оня. Или оставете съобщение за мен в Натрадж билдинг, на „Мериуедър“. За Навин Адеър.

Последва кратко мълчание. Зодиакалните Джорджовци се спогледаха, после погледите им се стрелнаха към Навин и накрая – пак към мен.

– Планът ми звучи добре – казах и си стиснахме ръцете с Близнака.

Парите, които му дадох, стигаха за поне две от любимите им дроги, няколко кротки дни в мизерен хотел, чисти дрехи от перача, на когото често не плащаха, и диета с любимите им бенгалски десерти.

Те се вляха в камуфлажния десен на оживената улица – крачеха, а Скорпиона бе привел глава към главата на лондончанина.

– Ти как го разбираш това? – попитах Навин.

– Надушвам адвокат – отвърна той предпазливо. – Да видим какво ще изскочи от шапката. Не гарантирам за резултат, аматьор съм, нали помниш.

– Аматьор е всеки, който не се е научил как *не* се прави – заявих.

– Не звучи зле. Цитат ли е?

– Да.

– Кой го е казал?

– Една моя позната. Има ли значение?

– Може ли да ме запознаеш с нея?

– Не.

– Моля те!

– Защо толкова искаш да се запознаваш с недостъпни хора?

– Карла е, нали? „Аматьор е всеки, който не се е научил как *не* се прави.“ Харесва ми.

Спрях се съвсем близо до него.

– Дай да се договорим – казах. – Повече не ми споменавай Карла.

– Не ми прозвуча като договорка – отвърна той с безгрижна усмивка.

– Радвам се, че разбираш. Щяхме да пием по нещо, не си забравил?

Влязохме в ухаещата на бира и къри пещера на „При Леополд“. Беше късен следобед – затишието преди през широките арки да нахлуе с рев бурята от туристи, наркопласъори, търговци на черно, рекетъори, актьори, студенти, гангстери и добри момичета, заглеж-

дащи лоши момчета, за да крещят, да ядат, да пият и да залагат душите си на мокра рулетка около всяка от трийсетте ресторантски маси.

Това бе любимото време на Дидие, изместващо всеки друг час, през който барът беше отворен, и действително го заварих на неговата маса до задната стена с открит изглед към всичките три входа.

Четеше вестник, като го държеше на една ръка разстояние.

– А стига бе, Дидие! Вестник! Трябва да предупреждаваш хората, хвърли ме в шок.

Обърнах се към сервитьора по прякор Сладура, закичен на сакото с килната настрана розова табелка с истинското му име, който беше страшно зает да се разтакава:

– Какво ти става бе, Сладур? Да беше сложил навън предупредителен знак ли, що ли.

– Я майната ти – отвърна Сладура, като премести кибритената клечка с език от единия ъгъл на устата си в другия.

Дидие хвърли настрана вестника и ме прегърна.

– Жегата добре ти понася – отбеляза той.

Задържа ме и ме заоглежда с усърдието на съдебен медик.

– Много *каскаден* вид имаш. Нали така се казваше? Не като кинозвездата, а като оня, дето опира пешкира на негово място.

– Казва се „каскадьорски“, Дидие, но приемам и „каскаден“. Запознай се с още един каскаден, Навин Адеър.

– Ах, детективът! – Дидие стисна сърдечно ръката му и огледа високото му атлетично тяло с окоето на професионалист. – Всичко съм чувал за теб от моята приятелка, журналистката Кавита Сингх.

– Тя ви представи и вас – отвърна усмихнато Навин. – И с ваше позволение, за мен е чест да се запозная с героя на всички тези истории.

– Не очаквах младежът да има такива безупречни маниери – побърза да откликне Дидие, посочи ни столовете и даде знак на Сладура. – Какво ще пиете? Бира? Сладур! Три изтръпнали от студ бири, моля!

– Майната ти – измърмори Сладура, чиято смяна свършваше, и затътри чехли към кухнята.

– Отвратителен грубиян – отбеляза Дидие, сподиряйки с поглед

келнера. – Но се чувствам странно привлечен от лекотата, с която влачи жалкото си съществуване.

Бяхме трима на масата, но всички се настанихме в редица с гръб към стената срещу разпръснатите из залата маси и широките арки с изход към улицата. Погледът на Дидие сновеше из ресторанта – същински корабокрушенец, оглеждащ хоризонта.

– Е... – наклони глава към мен той. – Разкажи за приключението в Гоа?

Извадих от джоба си вързопче писма, привързани със синя панделка, и му го подадох. Дидие го пое и го задържа в шепи, сякаш беше ранено птиче.

– А ти... с *бой* ли се наложи да ги вземеш? – попита ме, все така взрян в писмата.

– Не.

– Ах... – въздъхна и бързо вдигна очи.

– А трябваше ли?

– Не, не, разбира се! – Дидие подсмръкна, просълзен. – Дидие няма толкова пари.

– Ти въобще не си ми плащал.

– Практически, като не плащам, аз пак си плащам. Прав ли съм, Навин?

– Нямам представа за какво говорите – отвърна Навин, – затова, естествено, съм съгласен с всичко.

– Просто... – Дидие подсмръкна, вперил очи в писмата. – Мислех си, че той може да окаже *мъничко* съпротива, за да запази любовните ми писма. Да... да прояви някакви остатъци от обич.

Спомних си маймунското изражение на омраза по лицето на Густаво, бившия любовник на Дидие, докато крещеше ругатни по адрес на Дидиевите гениталии, и как метна писмата в ямата за боклук под задния прозорец на бунгалото си.

Наложил се да го тегля за ухото, за да го накарам да слезе в ямата, да извади писмата, да ги избърше и да ми ги даде.

– Не – казах. – Обичта е отлетяла.

– Е, Лин, благодаря ти – въздъхна Дидие и пусна писмата в скута си, щом донесоха бирите. – Сам бих отишъл да си ги взема, ако не беше онази дреболия с издадената заповед за арест на моето име в Гоа.

– Трябва да ги следиш тези заповеди, Дидие, че взех да им губя

края – отбелязах. – Можеш да облепиш цяла стая с моите подправени документи. Уморих се да те измъквам от всичките обвинения.

– Но в цяла Индия имам издадени само четири заповеди за арест, Лин.

– Само четири?

– По едно време бяха девет. Май съм взел да влизам в... *правия път* – Дидие изплю противната дума през свити устни.

– Клевета! – отбеляза Навин.

– Виж ти, благодаря! Ти... ти си един много приятен младеж, знаеш ли. Обичаш ли пистолети?

– Не ме бива много по връзките – отвърна Навин, допи си бирата и стана. – Близък съм само с пистолета в ръката си.

– Бих могъл да съм ти от полза тогава – засмя се Дидие.

– Сигурен съм – разсмя се Навин. – Лин, за онзи костюмар, дето следи зодиакалните Джорджовци, ще поразровя и ще те потърся тук.

– Бъди внимателен, още не знаем с какво си имаме работа.

– Спокойно – усмихна се той, vyplъщение на безстрашната безсмъртна младост. – Аз ще си тръгвам. Дидие, за мен беше чест и удоволствие. Довиждане.

Изпратихме го с очи навън, в привечерната мараня. Веждите на Дидие се заключиха.

– Какво? – попитах го.

– Нищо! – тросна се той.

– Какво, Дидие?

– Нищо, казах!

– Знам, но познавам този поглед.

– Какъв *поглед*? – сопна се той, все едно го бях обвинил, че ми е задигнал пиенето.

Дидие Леви беше в средата на четирийсетте. Първата зимна слана вече бе прошарила в спирали тъмните му къдри. Кротките му яркосини ириса плаваха сред оплетените като актиниеви пипала червени капилляри в бялото на очите му, правейки го да изглежда млад и развратен, щом се усмихнеше – палавото момче все тъй надничаше през очукания от живота мъж.

Той се наливаше с всякакъв алкохол по всяко време на денонощието, изтупан като денди дълго след като всички останали дендита се бяха стопили в жегата, пушеше поръчкови джойнтове от спе-

циално изработена табакера, беше спец в повечето престъпления и майстор в някои и не криеше хомосексуалността си в един град, където това продължаваше да се смята за оксиморон.

Познавах го от пет години; бях го опознал в пререканията с враговете – и външни, и вътрешни. Той беше смелчага: един от мъжете, които ще застанат до теб срещу дулото на пистолет и никога не биха побягнали, независимо какво ще се случи.

Беше истински. Изразяваше онази уникалност да е такъв, какъвто по собствена воля се е направил. Бях го опознал чрез изгубените любови, тревожната похот и коленопреклонните озарения – и мои, и негови. Бях прекарал с него достатъчно дълги нощи на вълк единак, за да го обикна.

– *Този* поглед – повторих. – Този поглед, подсказващ, че знаеш нещо, което всеки би трябвало да знае. Погледът, заявяващ „Казах ли ти аз!“, преди да си ми казал каквото и да било. Та, *кажи* ми, преди да си ми го *казал*.

Възмутеното изражение на Дидие се разсипа в усмивка и смяхът му екна.

– По-скоро *аз* имам да казвам. Това момче много ми харесва. Повече, отколкото очаквах. И повече, отколкото трябва, защото на този Навин Адеър му се носи славата.

– Ако славата важеше на избори, ние да сме станали президенти.

– Вярно си е – рече той. – Но славата на това момче носи предупреждение. Умният и от една дума разбира – нали така се казваше?

– Така се казва, но винаги съм се чудел защо му трябва и една дума.

– Разправят, че много, ама много добре се справял с юмруците. Бил шампион по бокс в университета. Би могъл да е шампион на Индия. Юмруците му били смъртоносни оръжия. И чух, че доста му бил къс фитилът.

– Не протакаш много с предивзикателствата, Дидие. Но не можеш да ме подразиш само с пръчка през решетката.

– Много мъже вече са падали на колене пред този младок. Не е хубаво за един мъж в крехка младост да вижда толкова много покорност. Зад тази чаровна млада усмивка се крие много кръв.

– И зад *твоята* чаровна усмивка се крие много кръв, приятелю мой.